

Arrest

nr. 274 057 van 14 juni 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X - X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. DE KEYZER
Voskenslaan 419
9000 GENT**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DE KEYZER, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partijen, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op 16 juni 2019 en hebben een verzoek om internationale bescherming ingediend op 11 mei 2020.

1.2. Nadat vragenlijsten werden ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekende partijen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 26 mei 2021 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werden verzoekende partijen gehoord op 21 oktober 2021.

1.3. Op 25 januari 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 26 januari 2022 aangetekend verzonden.

1.3.1. De bestreden beslissing ten aanzien van J. E. S. E. (verzoeker) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te hebben en u werd geboren in Cali (dep. Valle del Cauca). In diezelfde stad bent u ook opgegroeid. U heeft twee volledige broers en vier halfzussen aan vaders zijde. Verder bent u gehuwd met R.(...) A.(...) D.(...) M.(...) (CG (...); OV (...)) en jullie hebben samen één zoon genaamd J.(...) P.(...) (°2010).

Na het afronden van uw middelbare schoolopleiding ging u gedurende een half jaar naar de politieacademie waar u in 2010 afstudeerde. In datzelfde jaar begon u uw ambt als patrouille-agent bij de politie van Cali. Vanaf 2012 werd u tewerkgesteld bij een specifieke groep daarbinnen, gekend als Reaccion del Distrito 1, die zich bezighield met arrestaties en de recuperatie van vermiste goederen. U woonde op dat moment in de wijk Las Granjas te Cali. U verrichtte goed werk, waarvoor u felicitaties ontving, en u was ook een goed motobestuurder, twee zaken die uw overste, sergeant O.(...) M.(...), ter ore bracht aan kolonel W.(...) E.(...) S.(...) R.(...), de bovenste in rang. Deze laatste vroeg u op een bepaald moment of u lijfwacht wilde worden in zijn persoonlijke kring van veiligheidsescortes, een groep van zo'n 10 agenten. U ging akkoord en startte in deze functie vanaf december 2012. Al van meet af aan merkte u vreemde zaken op. Zo gebeurde het dat u en uw collega's kolonel Sanchez naar goeode wijken moesten voeren, hij uren in een bepaald huis binnenbleef, en hij nadien in beschonken toestand buitenkwam. Ook viel het voor dat jullie hem naar verschillende zones van de stad moesten brengen, waar dan een bestelwagen stond met daarin vooraanstaande politici.

Begin januari 2013 kregen jullie de taak om een groep gewapende personen te begeleiden van het huis van de kolonel naar een welbepaalde plaats. Deze personen hadden geen enkele veiligheidsmachtiging- of badge. Eens aangekomen op het afgesproken punt, werden u en uw collega's afgelost door andere politieagenten die de voornoemde personen van daaruit verder begeleidden. Op deze locatie was er een man die aan een van uw collega's een zak geld overhandigde en zei “dat is om te verdelen onder de groep want aan de kolonel heb ik reeds zijn deel gegeven”. Ook u kreeg een som geld aangeboden, maar u weigerde dit resoluut, ook nadat uw collega's aandrongen. Zij vertelden dit door aan kolonel S.(...) en u werd later opgeroepen om langs te gaan op zijn kantoor. De kolonel vertelde u toen dat het geld in kwestie een geschenk was en dat daar niets illegaals aan was. Hij alludeerde erop dat u gewoon moest zwijgen en het in ontvangst nemen. Hij zei dat u dankbaar moest zijn omdat u in een goede groep kon werken. De kolonel zorgde er ook voor dat u sedertdien terug overgeplaatst werd naar de ‘grotere’ groep van sergeant M.(...); u diende ten allen tijde op het politiekantoor te blijven en u werd verplicht om daar lastige karweitjes te verrichten. U werkte daar in totaal nog gedurende twee maanden.

Na het persoonlijke gesprek met de kolonel begaf u zich naar het politiebureau van Fray Damian met als doel daar klacht neer te leggen tegen hem. U ving echter bot en er werd u verteld dat dergelijke aangiftes tegen een officiële persoon enkel kunnen worden ingediend in Bogota. 's Anderendaags werd kolonel S.(...) ingelicht van uw poging tot aangifte tegen hem. U begon vanaf dan bedreigingen te ontvangen. Meer bepaald belde de kolonel naar sergeant M.(...), die vervolgens zijn telefoon doorgaf aan u, waarop u te horen kreeg dat “padden zullen worden vertrappeld op straat”. Onmiddellijk na deze bedreiging verhuisde u met uw gezin naar een andere plaats binnen Cali. U vroeg ook een overplaatsing aan naar het politiekantoor van La Flora, hetgeen werd goedgekeurd en waar u 15 dagen na het persoonlijke gesprek met de kolonel belandde, maar vanaf u daar aankwam kreeg u al onmiddellijk het bevel dat u terug naar het kantoor van sergeant M.(...) moest gaan. Een paar dagen later kreeg u het bericht dat u in de toekomst zou worden overgeplaatst naar een zgn. ‘ruraal gemotoriseerd eskader’. In deze periode nam u in en rond het politiekantoor van sergeant M.(...) vreemde personen waar waardoor u besloot om in het kantoor te overnachten uit veiligheidsoverwegingen.

Ruim twee maanden na uw persoonlijk gesprek met de kolonel werd u effectief overgeplaatst. U werd vanaf dan in verscheidene zones in heel Colombia tewerkgesteld waar een hoge aanwezigheid heerst van de guerrilla en gewapende groepen. In de verschillende politiekantoren waar u werkte werd u ingelicht dat er ambtenaren van de Fiscalia (parket) kwamen vragen naar u zonder daarbij een reden te vermelden. U vermoedde dat zij uitgestuurd werden door kolonel S.(...) om te proberen achterhalen waar u gestationeerd was. Hierdoor kreeg u heel veel schrik en verhuisde u om de 6 maanden met uw gezin naar een andere stad; jullie woonden achtereenvolgens in Jamundi (dep. Valle del Cauca), Popayan (dep. Cauca), Buga (dep. Valle del Cauca), Tuluá (dep. Valle del Cauca), Cali, San Lorenzo (dep. Nariño) en tot slot een derde keer terug in Cali. En hoewel u na twee maanden opeenvolgend te werken 10 dagen verlof kreeg, ging u meestal niet naar huis en bleef u op de politiebasis uit schrik voor kolonel S.(...).

Voorts werd u tijdens uw werkzaamheden het slachtoffer van drie aanvallen. U gaat ervan uit dat deze tegen uw persoon gericht waren, georkestreerd door de kolonel. De eerste aanval gebeurde in 2014 in Bolívar (dep. Cauca). U werd toen met uw groep in het nauw gedreven door gewapende groepen die

vanuit de bergen kwamen. Zij losten verschillende schoten, jullie verdedigden zich en één van uw collega's raakte hierbij gewond. De tweede aanval vond plaats in 2015 in Caloto (dep. Cauca) toen uw groep werd ingezet om een controlepost te bemannen. Op het einde van de controle begonnen er personen naar jullie te schieten vanuit een maïsveld, waarbij opnieuw één van uw collega's gewond raakte. De derde aanval kende u in oktober 2016 in Santander de Quilichao (dep. Cauca). Deze gebeurde toen u 's nachts met een collega de basis aan het bewaken was. Jullie zagen vier mannen op twee moto's naderen. Toen zij dichterbij kwamen, op enkele meters van jullie, herkende u plots het gezicht van een van hen, zijnde een van de mannen die u jaren geleden zag vergaderen in het huis van kolonel S.(...). Deze personen begonnen op jullie te schieten, waarop jullie hetzelfde deden ter verdediging. Noch u, noch uw collega raakten gewond in dit kruisvuur. Uiteindelijk zijn jullie belagers weggereden. Samen met collega's probeerde u hen nog te achtervolgen, maar dit was tevergeefs. Nadien probeerde u om bescherming te zoeken en kolonel S.(...) aan te klagen, ditmaal zonder zijn naam erbij te vermelden, maar u ving opnieuw bot en er werd u gezegd dat u naar Bogota moest gaan indien u een politieofficier wilde aanklagen. Bij gebrek aan hulp diende u in februari 2017 uw ontslag bij de politie in. Hoewel u daarbij uw eerdere problemen uitlegde, gaf men u te kennen dat u enkel ontslag kon nemen met als reden dat dat uit eigen wil was (en niet omdat een politieofficier u wilde vermoorden). U nam vakantiedagen op en in maart 2017 ging uw ontslag in. Nadien werden kolonel S.(...) en zijn groep gedagvaard voor (het bevel voor) de moord op een professor en een patrouilleagent in 2013. Het proces vond plaats in augustus 2017, duurde slechts één week en uiteindelijk werden de kolonel en zijn groep allen vrijgesproken. Het onderzoek loopt momenteel nog voort.

Na de vrijspraak van kolonel S.(...), bereidde u uw vertrek uit Colombia voor. Dit ging niet onmiddellijk aangezien u geen manier had om dat te doen en bij gebrek aan geld. Op 10 april 2018 reisde u alleen naar Chili met het vliegtuig. Uw vrouw en zoon gingen niet mee omwille van veiligheidsredenen. U verbleef in Santiago, werkte er illegaal in een kledingzaak en kende er rust vermits u met niemand sprak. Na ongeveer 6 maanden realiseerde u zich dat u geen wettelijk arbeidscontract kon krijgen en besloot u Chili opnieuw te verlaten op 8 september 2018. Met de bus keerde u via Peru en Ecuador terug naar Colombia, waar u op 12 september 2018 aankwam. Vervolgens sprak u met uw halfzus, B.(...) S.(...) T.(...) – die in België woont en tijdens uw verblijf in Chili geld naar u had opgestuurd – en zij stelde voor aan u en uw gezin om naar België te komen via gezinshereniging. Op 11 juni 2019 reisde u alleen met het vliegtuig via München naar België, waar u 's anderendaags aankwam. Uw vrouw en zoon reisden niet mee omdat het veiliger was om elke verplaatsing apart te doen. Op 16 januari 2020 reisden uw vrouw en zoon met het vliegtuig via Madrid achter naar België. Zij kwamen aan op 17 januari 2020.

Op 30 juli 2019 vroeg u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een gezinshereniging aan met uw halfzus B.(...) in België; deze werd op 24 januari 2020 afgewezen. Op 28 april 2020 vroeg u een tweede maal gezinshereniging aan met B.(...) doch deze werd opnieuw afgewezen door de DVZ op 21 september 2020. U tekende vervolgens een beroep tot nietigverklaring aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV); dit beroep werd echter verworpen door de Raad met het arrest nr. 250 142 van 26 februari 2021.

Op 11 mei 2021 wendden u, uw vrouw en uw zoon zich opnieuw tot de DVZ en dienden jullie er een verzoek om internationale bescherming in. In het geval van een terugkeer vrezden jullie te worden vermoord door kolonel W.(...) E.(...) S.(...) R.(...) en zijn netwerk bij de politie.

Ter staving van jullie verzoek dienden jullie de volgende documenten in: uw internationaal paspoort, dat van uw vrouw en dat van uw zoon (originelen gezien), jullie identiteitskaarten (kopieën), uw geboortakte en die van uw zoon (kopieën), een attest van samenwonen (kopie), documentatie over uw terugtrekking uit de Colombiaanse politie (kennisgeving, inlevering documenten, afspraak, resolutie, schuldeloosheid, aanvraag verlofdagen) (kopieën), uw politiebadge (kopie), uw diploma van de politieacademie (kopie), een lijst met onderscheidingen doorheen uw politionele carrière (kopie), drie eigen nota's van tijdens uw werkzaamheden met de kolonel (kopieën), een aanklacht tegen uw kolonel bij de politie (kopie), een getuigenis van de laatste aanval die u kende (kopie), een aanvraag tot bescherming (kopie), foto's van uw werkzaamheden, documentatie omtrent uw eerdere procedure voor gezinshereniging in België (kopieën), een attest van de school van uw zoon in Colombia (kopie).

Uw advocaat stuurde op 4 november 2021 via e-mail een aantal opmerkingen door over de notities van het persoonlijk onderhoud van u en uw echtgenote.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Verder kan er op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

In eerste instantie is het opmerkelijk dat u na de dreigementen vanwege uw oversten in 2013 nog jarenlang voor de politie bent blijven werken. Dit terwijl u verklaarde meerdere keren bedreigd te zijn door kolonel S.(...) via de telefoon en u heel veel schrik had dat iemand u of uw familie iets zou aandoen (CGVS p.11). Bovendien gaf u aan dat de kolonel u had overgeplaatst naar gevaarlijke gebieden "opdat men u daar zou kunnen vermoorden", vermoedt u dat hij personen naar uw politiekantoor stuurde om u te zoeken en aanslagen plande om u uit de weg te ruimen en u vond deze zaken zodanig ernstig dat u uw gezin meerdere malen liet verhuizen (CGVS p.11-12, 21). Dat u desondanks pas in februari 2017 voor het eerst aanstalten maakte om uw ontslag in te dienen bij de politie, en dus zelfs na de schermutseling in oktober 2016 – waarbij u naar eigen zeggen zeker bent dat een vertrouweling van kolonel S.(...) hierachter zat (zie infra) – nog drie maanden in dienst bleef, kan bijgevolg moeilijk worden begrepen (CGVS p.22-23). Uw uitleg hiervoor, namelijk dat u de bedreigingen niet op een andere plaats wilde aangeven omdat al gebleken was dat de kolonel was ingelicht van uw eerdere klacht tegen hem (CGVS p.20), wijzigt hier niets aan aangezien u te langens leste toch ontslag genomen hebt "uit eigen wil" zonder dat uw vermeende problemen met de kolonel een officiële reden vormden daarvoor (CGVS p.12). Daarbij werd uw uiteindelijke terugtrekking bij de politie per resolutie gepubliceerd in maart 2017 doch u kende sindsdien geen noemenswaardige problemen meer (CGVS p.7; zie document 5 in adm. dossier). Er kan dan ook worden aangenomen dat u ook in de jaren daarvoor de mogelijkheid moet hebben gehad om probleemloos uw ontslagprocedure in gang te zetten. Dat u dit echter niet deed ondanks de dreiging op uw dienststations waarnaar u verwijst, ondermijnt een eerste maal de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw asielmotieven.

Daarnaast moet worden vastgesteld dat u in wezen niet kunt hardmaken dat u überhaupt nog door kolonel S.(...) gevisieerd werd sinds uw overplaatsing naar het 'ruraal gemotoriseerd eskader'. U verklaarde enerzijds dat er ambtenaren van de Fiscalia (openbaar ministerie) naar u kwamen vragen op uw dienststations, doch nergens uit uw verklaringen blijkt dat deze personen persoonlijk met u wilden spreken, laat staan dat zij u hinder bezorgden (CGVS p.12). Dat de kolonel deze personen uitstuurde om te weten waar u exact verbleef, lijkt overigens maar bedenkelijk gelet op zijn machtspositie binnen de Colombiaanse politie en op het feit dat hij er persoonlijk voor had gezorgd dat u overgeplaatst werd (CGVS p.11). Bijgevolg moet de kolonel hoe dan ook zelf al op de hoogte geweest zijn van uw locaties en kan niet worden ingezien waarom hij daarvoor (al dan niet vermomde) parketambtenaren zou uitsuren om openlijk uw collega's aan te spreken. Anderzijds haalde u drie incidenten aan tijdens uw werkzaamheden in het eskader. Uit de eerste twee aanvallen in Bolivar en Caloto kan opnieuw geen link met de kolonel afgeleid worden daar u zich puur op vermoedens baseert (CGVS p.12). U verklaarde immers zelf dat de belagers in kwestie niet met u gesproken hebben en dat u niemand van hen herkende, en u lichtte tevens toe dat de gebieden waar u toen werkte als gevaarlijk werden beschouwd omwille van de hoge aanwezigheid van guerrilla en gewapende groepen (CGVS p.12, 21). Er kunnen bijgevolg tal van andere redenen zijn waarom u en uw collega's van de politie toen aangevallen werden. Dat er hier een verband zou met de kolonel is hier in ieder geval puur giswerk.

Voor wat betreft de derde confrontatie in Santander de Quilichao rijzen er dan weer twijfels over de geloofwaardigheid van de feiten zoals u ze schetst. Zo komt het vooreerst zeer twijfelachtig over dat u op dat moment, tussen vier naderende motorrijders, het gezicht kon herkennen van iemand die u ruim vier jaar geleden bij de kolonel had gezien (CGVS p.12). U beschreef immers dat deze personen op jullie begonnen te schieten, maar dat u noch uw collega hierdoor gewond raakten (CGVS p.12). Indien jullie werkelijk ongedeerd bleven na dit kruisvuur, kan worden aangenomen dat uw belagers zich nog op een aanzienlijke afstand van jullie moeten hebben bevonden – en niet "enkele meters" zoals u verklaarde (CGVS p.12) – en lijkt het bijgevolg onwaarschijnlijk dat u een persoon van zo lang geleden plots kon herkennen. Tevens weinig waarschijnlijk is dat, mocht de kolonel werkelijk deze personen uitgestuurd hebben om u uit te schakelen, hij het daarbij gelaten zou hebben nadat de aanval mislukte. Nadien bleef u immers nog drie maanden verder werken in Santander en u woonde (en werkte) na uw terugkeer uit Chili ook nog gedurende 8 maanden in Cali (CGVS p.4, 6). Er waren dus meer dan genoeg kansen om u nogmaals te treffen of op zijn minst een poging te wagen daartoe. Dat dit uitbleef – u haalt geen volgende incidenten aan – wijst er opnieuw op dat het allicht niet het netwerk van de kolonel was dat achter deze vermeende aanval zat en dat hij u niet in het vizier had. Dit terzijde, valt het ook op dat u er niet in slaagde deze duidelijk te situeren in de tijd. Gepeild naar de datum, stelde u dat die in 2016 plaatsvond en pas hierop doorggevraagd, gaf u aan dat het in oktober 2016 gebeurde (CGVS p.22). Het is echter weinig overtuigend dat u de precieze datum niet meet weet te duiden, temeer daar het om ingrijpende feiten zou

gaan en dit het laatste incident was dat u ten beurt viel. Indien de feiten zich werkelijk voordeden, kan dan ook verwacht worden dat u zich de datum nog zou kunnen herinneren. Wat verder nog opvalt, is dat uw beschrijving van deze aanval niet overeenkomt met de door u ingediende documenten. Meer bepaald wordt er in het politieverlag d.d. 23/10/2016 met geen woord gerept over het feit dat u een van de daders zou hebben herkend (zie document 11 in adm. dossier). Nochtans werd voorgaand verslag mede door u opgesteld en ondertekend en lijkt het niet meer dan normaal dat u dit kernelement zou laten optekenen in uw verslag indien u waarlijk iemand kon identificeren. De identiteit van één van de daders kon immers een cruciaal aanknopingspunt zijn voor een later onderzoek, al was het maar om uw politie-unit te behoeden voor verder gevaar. Niettemin wordt er van dit element dan weer wél melding gemaakt in de door u neergelegde aanvraag tot bescherming d.d. 24/10/2016, wat de zaak alleen nog maar vreemder maakt, aangezien dit laatste document één dag later werd opgemaakt en beide formulieren ondertekend zijn door uw overste, onderintendant B.(...) C.(...) J.(...). Deze laatste moet dan toch op de hoogte moet zijn geweest van uw persoonsherkenning (zie document 12 in adm. dossier). Indien hij hiervan afwist, raakt het kant noch wal dat hij een officieel verslag zou hebben afgetekend waarin deze zaken niet vermeld werden.

Het CGVS stelt verder vast dat uw echtgenote verklaarde geen bedreigingen of confrontaties te hebben gekend in Colombia, noch haalden jullie enige incidenten aan die zij of uw zoon meemaakten (CGVS D.(...) M.(...) R.(...) A.(...) [voorts "CGVS vrouw"] p.10). Wel stelden jullie in dit verband dat uw vrouw en zoon dikwijls moesten verhuizen uit schrik voor de kolonel (CGVS p.12; CGVS vrouw p.7). Jullie verklaringen hieromtrent zijn echter zodanig warrig dat aan deze verhuizen geen geloof kan worden gehecht. Zo verklaarden jullie beiden eerst in Cali te hebben gewoond, daarna in Jamundi, Popayan, Buga, Tulua om vervolgens terug te keren naar Cali (CGVS p.4; CGVS vrouw p.5). Verder gepeild naar jullie laatste woonplaats(en) in Cali, beweerde u dat u (volgens op uw terugkeer uit Chili) gedurende acht maanden uitsluitend in de wijk Villa San Marcos gewoond hebt en daarna naar België vertrok (CGVS p.4). Dit klemt echter met wat uw vrouw verklaarde, zijnde dat jullie in die periode eerst in de wijk Las Granjas woonden, daarna in Floralia en dan pas in Villa San Marcos, telkens samen met u (CGVS vrouw p.5-6). Rekening houdend met het gegeven dat jullie slechts zes maanden op dezelfde plaats bleven en het feit dat uw vrouw nog een half jaar in Colombia bleef na uw vertrek naar België, houdt het overigens geen enkele steek dat zij Villa San Marcos opnoemt als de laatste wijk waar zij gewoond heeft, aangezien jullie daar volgens uw versie op een eerder moment moeten hebben gewoond, namelijk in de acht maanden voor uw vertrek naar België (CGVS p.4). Uw verklaring als zou u voor uw eigen vertrek naar België enkel in Villa San Marcos gewoond hebben, komt trouwens ook niet overeen met uw DVZ-verklaring. Daarin liet u optekenen dat het voor uw vertrek naar Chili was dat u (gedurende 5 maanden) in Villa San Marcos woonde; na uw terugkeer uit Chili en voor uw vertrek naar België zou u dan weer ongeveer 6 maanden in de wijk El Guaval gewoond hebben (Verklaring DVZ, vraag 10). Dat u en uw vrouw geen oprechte verklaringen afleggen over jullie woonplaatsen, blijkt ook uit het feit dat uw vrouw desgevraagd geen enkele van haar vorige adressen kon opnoemen (CGVS vrouw p.6). Zelf kon u, pas na doorvragen, één adres opgeven (weliswaar zonder huisnummer erbij te vermelden) doch gevraagd naar uw andere adressen bleek u ook compleet in het duister te tasten (CGVS p.4-5). Dat jullie zich allebei de adressen niet meer kunnen herinneren, zoals jullie aangaven (CGVS p.4-5; CGVS vrouw p.6), is niet geloofwaardig, zeker niet voor wat betreft jullie meest recente woonplaatsen. Jullie verklaring als zouden jullie dikwijls verhuisd zijn omwille van de schrik kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Gelet op al het voorgaande toont u alvast niet aan dat uw voormalige politiebaas, kolonel S.(...), de intentie had of heeft om u te vermoorden. Dit wijst erop dat, mocht u werkelijk in 2012 een aanvaring gehad hebben met hem omdat u weigerde corrupt geld te ontvangen (CGVS p.11), deze zaak binnen de Colombiaanse politie in de doofpot werd gestopt. U werd immers overgeplaatst naar een andere eenheid, uw klachten tegen de kolonel werden nooit doorgevoerd daar men dit telkens weigerde te registreren en u bent nooit naar Bogota gegaan om daar een verdere aangifte tegen hem in te dienen hoewel deze optie u aangeraden werd (CGVS p.11-12, 18). U maakt evenmin melding van enige klacht tegen de kolonel in de periode na uw ontslag bij de politie, uw echtgenote deed dat evenmin (CGVS vrouw p.9). Bijgevolg lijkt er geen motief meer te zijn om u en uw gezin jarenlang te viseren omwille van uw vermeende ontdekking in 2012 en komt de gegrondheid van uw vrees verder op de helling te staan.

Bijkomend dient te worden vastgesteld dat uw kennis over het netwerk van kolonel S.(...) eerder beperkt blijkt. Zo kon u op het persoonlijk onderhoud vreemd genoeg slechts drie van uw voormalige collega's van Reaccion del Distrito 1 opnoemen, zonder voornamen, hoewel dit in totaal een groep van 10 betrof (CGVS p.14). Gezien u verklaarde de entourage van de kolonel te vrezen en deze personen bij zijn corrupte activiteiten betrokken waren – uw toenmalige collega's aanvaardden immers allen het geld in 2012 (CGVS p.11) – kan nochtans verwacht worden dat u de namen van zijn handlangers kent zodat u wist voor wie u zich diende te behoeden. Verder stelde u dat de kolonel in augustus 2017 in minder dan een week werd berecht en daarna vrijkwam samen met andere politiebeamten doch gevraagd naar de namen van deze

anderen moest u het antwoord ook schuldig blijven (CGVS p.24), wat opnieuw merkwaardig is omwille van bovenstaande. Nadere details over de persoon die de kolonel zou hebben vermoord, wist u evenmin (CGVS p.24) en helemaal frappant is dat u niet kon zeggen of de kolonel na dit korte proces nog in de gevangenis belandde (CGVS p.25). Nochtans lijkt het niet meer dan normaal dat u hiernaar navraag doet zodoende uw eigen situatie en die van uw gezin in te schatten.

In dezelfde trant mag het verbazen dat uw echtgenote tijdens haar persoonlijk onderhoud omzeggens niets wist te vertellen over uw werkzaamheden bij de politie en de daaruit voortvloeiende problemen. Zo kon zij al niet aangeven op welke plaats u werkte toen u voor het eerst bedreigd werd en ook niet naar welke zones u overgeplaatst werd en na hoeveel tijd dat was (CGVS vrouw p.8-9). Dat zij van een dergelijk basaal element als uw dienststation niet op de hoogte blijkt te zijn, is toch zeer merkwaardig daar dit zaken zijn die jullie logischerwijze uitvoerig met elkaar moeten hebben besproken. Uw werklocatie moet immers een niet geringe impact gehad hebben op uw gezin, gelet op jullie talloze, vermeende verhuizen. Voorts verklaarde uw echtgenote dat u bedreigd werd (CGVS vrouw p.7) doch hierop doorgevraagd kon zij niet eens duiden hoe u dan werd lastiggevallen (CGVS vrouw p.9). Evenmin wist zij te vertellen of kolonel S.(...) nog steeds bij de politie werkt en of uw klacht tegen hem ooit resultaten had opgeleverd (CGVS vrouw p.9). Haar talloze onwetendheden in dit verband, alsook uw uitleg dat u uw vrouw zo weinig mogelijk informatie gaf om haar niet ongerust te maken en omdat dat gevaarlijker kon zijn (CGVS p.27), kunnen niet overtuigen. Gelet op het feit dat u Colombia tweemaal alleen verliet en uw vrouw en zoon bijgevolg alleen in het land achterbleven, in totaal gedurende een jaar (zie paspoortstempels, document 1 in adm. dossier; zie ook infra), zou het niet meer dan logisch zijn dat u uw vrouw inlicht over de aard van uw problemen, het feit of uw belager al dan niet nog bij de politie werkzaam was en of zij eventueel op bescherming kon rekenen. Dit terzijde, is het ook niet onredelijk te verwachten dat uw vrouw zelf informatie inwint over deze zaken daar het omwille van deze redenen is dat ook zij internationale bescherming aanvraagt en daar er ook op haar schouders een medewerkingsplicht ten aanzien van de asielinstanties rust. Dat zij echter verklaarde sinds haar aankomst in België nooit aan u gevraagd te hebben wat uw concrete problemen waren in Colombia en waarom dat was (CGVS vrouw p.12), wijst op een desinteresse van haar kant in de asielprocedure, hetgeen wederom veelzeggend is over jullie algehele geloofwaardigheid.

Voorts is het bijzonder bevreemdend dat u na uw verblijf in Chili terugkeerde naar Colombia, dit terwijl u verklaarde dat u Colombia had verlaten uit schrik voor de kolonel (CGVS p.12-13). Bovendien stelde na uw terugkeer nog vier maanden gewerkt te hebben bij een beveiligingsbedrijf (CGVS p.6), waaruit volgt dat het voor u veilig genoeg moet zijn geweest om regelmatig buitenshuis te komen. Uw keuze om terug te keren naar Colombia en er een nieuwe job op te starten staat volledig haaks op uw beweerde vrees voor uw leven in dat land en doet onherroepelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid en oprechtheid van uw beweerde vrees voor uw leven.

Op eenzelfde manier verbaast het dat u, zowel wat uw reis naar Chili betreft als uw latere reis naar België, telkens alleen vertrok. Nochtans verklaarde u ook te vrezen voor het leven van uw echtgenote en uw zoon en dit omwille van dezelfde problemen met kolonel S.(...) (CGVS p.28). U haalde per slot van rekening aan dat hij uw gezinsleden had vermeld toen hij u bedreigde en u wees bovendien op het voorbeeld van een collega wiens echtgenote vermoord werd omwille van gelijkaardige problemen als de uwe (CGVS p.11, 19). Met dit alles in het achterhoofd houdt het geen enkele steek dat u tweemaal op uw eentje Colombia verliet terwijl uw echtgenote en uw zoon achterbleven in het land (zie ook paspoortstempels, document 1 in adm. dossier). U brengt hiermee opnieuw de geloofwaardigheid van uw vrees in diskrediet. Uw uitleg hiervoor, zijnde dat jullie altijd apart reisden zodat men uw gezinsleden geen schade zou berokkenen indien u aangevallen werd (CGVS p.26), overtuigt niet aangezien u, zoals eerder aangestipt, vanuit Chili terugreisde naar Colombia en zich gedurende 9 maanden terug bij uw gezin vervoegde (CGVS p.3-5; CGVS vrouw p.5-6; zie paspoortstempels, document 1 in adm. dossier). En zelfs al zou het CGVS meegaan in deze redenering, quod non, dan nog kan niet worden ingezien waarom uw echtgenote en zoon u niet eerstdaags achterna reisden maar wel nog een half jaar in Colombia bleven volgend op uw vertrek naar België. De opmerking van uw advocaat in dit verband, namelijk dat uw echtgenote een zekere periode moest sparen alvorens naar Europa te kunnen reizen, kan niet vergoelijken dat jullie niet samen (of althans kort na elkaar) vertrokken naar België (zie opmerkingen bij notities persoonlijk onderhoud). U kreeg immers na uw ontslag bij de politie een vergoeding van 5,5 miljoen pesos (+/- 1200 euro) uitbetaald en bovendien konden jullie allen rekenen op financiële steun van uw zus, die uiteindelijk uw vliegtickets betaalde en bijsprong in de tickets van uw echtgenote en zoon (CGVS p.26; DVZ-verklaring, vraag 31; DVZ-verklaring vrouw, vraag 31).

Hierbij aansluitend moet eveneens worden gewezen op het laattijdige karakter van uw verzoek om internationale bescherming. Hoewel u op 11 juni 2019 aankwam in België, verklaarde u zich pas drieëntwintig maanden later, op 11 mei 2021, vluchteling bij de DVZ. Nochtans kan van iemand die verklaart uit vrees voor zijn leven zijn land te zijn ontvlucht en bij terugkeer vreest gedood te worden, redelijkerwijze worden verwacht dat die alles in het werk stelt om buiten zijn land van herkomst effectieve

bescherming te krijgen. Uw uitleg voor uw laattijdige aanvraag luidde enerzijds dat u eerst een procedure van gezinshereniging met uw (half)zus had opgestart (CGVS p.26-27). Dient echter te worden opgemerkt dat niets u ervan weerhield om de asielpcedure al op te starten gelijktijdig met uw aanvraag tot gezinshereniging. Hetzelfde geldt voor uw echtgenote, waardoor de opmerking van uw advocaat, namelijk dat uw vrouw pas zou komen naar België op het moment dat uw gezinshereniging in orde was, niet kan worden gevolgd (zie opmerkingen bij notities persoonlijk onderhoud). Bovendien is het in uw geval zo dat u zelfs na afwijzing van uw eerste aanvraag tot gezinshereniging op 24 januari 2020 nog wachtte tot 28 april 2020 alvorens een tweede aanvraag daartoe in te dienen (zie document 14 in adm. dossier). Het is dan ook merkwaardig dat u ook in deze drie maanden geen verzoek om internationale bescherming indiende en bewust het risico liep om te worden teruggedleid naar Colombia, het land waarvan u vreest dat uw leven er in gevaar is. Dat u dan na deze drie maanden evenmin een beschermingsverzoek indiende en opnieuw de voorkeur gaf aan een aanvraag tot gezinshereniging, en zelfs na afloop van uw beroepsprocedure op 26 februari 2021 nóg maar eens tweeëneenhalve maand wachtte alvorens u te beroepen op de asielpcedure (en in deze periode dus wederom riskeerde te worden teruggestuurd naar Colombia) kan evenmin worden begrepen rekening houdend met uw beweerde vrees. Uw verklaring dat u, anderzijds, niet afwist van het bestaan van de asielpcedure (CGVS p.26-27) kan overigens niet worden weerhouden daar blijkt uit de door u neergelegde documentatie dat u in uw procedure voor gezinshereniging over een advocaat beschikte die u kon gidsen in het hoe en wat van de asielpcedure (zie document 14 in adm. dossier). Los daarvan moet u als ex-politieagent goed geweten hebben dat het niet opportuun is om illegaal op het grondgebied te verblijven en kan dus in uw geval al zeker worden verwacht dat u zich onmiddellijk informeert naar de kanalen om internationale bescherming te krijgen. Gelet op alle bovenstaande overwegingen, moet worden besloten dat u geen geloofwaardige elementen aanhaalde ter ondersteuning van uw vrees als zou u bij terugkeer naar Colombia worden gedood door (het netwerk van) kolonel W.(...) E.(...) S.(...) R.(...).

Bijgevolg kan de status van vluchteling u niet worden toegekend, noch deze van subsidiair beschermde in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Het loutere gegeven dat u van 2012 tot maart 2017 gediend hebt bij de Colombiaanse politie volstaat niet om u een internationale beschermingsstatus in uw hoofde te rechtvaardigen. U dient in concreto een gegronde vrees voor vervolging en/of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen doch u bleef hierbij in gebreke. Bovendien bleef u na uw ontslag bij de politie nog één jaar en één maand in Colombia wonen, en vestigde u zich tevens terug in uw land van herkomst na uw reis naar Chili en dit gedurende 9 maanden, zonder vermeldenswaardige problemen te hebben gekend in beide periodes.

De door u ingediende documenten kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande argumentatie. Uw internationaal paspoort en identiteitskaart, alsook deze van uw vrouw en zoon, bieden zicht op jullie nationaliteit, identiteit en reisweg. Dit zijn zaken die niet ter discussie staan in onderhavige beslissing. Het attest van samenwonen en de geboorteaktes van uzelf en uw zoon, wijzen op jullie familieband en op het feit dat u met uw echtgenote samenwoonde in Colombia, elementen die hier evenmin worden betwist. Uit het schoolattest van jullie zoon d.d. 19 november 2019 kan louter blijken dat hij school liep in het Colegio (...), niets meer en niets minder. Op de documentatie omtrent uw procedure voor gezinshereniging in België (twee DVZbeslissingen, verzoekschrift, RvV-arrest) werd eerder reeds ingegaan in het kader van uw laattijdige asielaanvraag (zie supra) doch deze documenten hebben verder geen betrekking op de door u aangehaalde problemen met kolonel S.(...) in Colombia.

Aangaande uw werkzaamheden bij de Colombiaanse politie legt u enerzijds een stapel documenten voor in verband met uw ontslagprocedure (kennisgeving, inlevering documenten, afspraak, resolutie, schuldeloosheid, aanvraag verlofdagen). Deze ondersteunen dan wel uw verklaringen in verband met uw ambt bij de politie, hetgeen door het CGVS niet wordt betwist, doch zij hebben geen betrekking op de door u ingeroepen vrees ten aanzien van kolonel S.(...). Zoals eerder vermeld, diende u ontslag in uit eigen wil, wat ook uit deze documenten naar voren komt. Bovenstaande redenering geldt tevens voor uw politiebade, uw diploma van de politieacademie en de lijst met onderscheidingen doorheen uw carrière. Ook de door u neergelegde foto's kunnen op zich uw beweerde vluchtmotieven niet staven. Er kan enkel uit worden afgeleid dat u bij de Colombiaanse politie actief was, zonder meer. U verklaarde overigens zelf dat u de foto's van kolonel S.(...), sergeant M.(...) en de vermoorde professor via het internet verkregen heeft (CGVS p.8-9).

Anderzijds legt u drie werknota's neer, een aanklacht tegen kolonel S.(...), een getuigenis van uw laatste, vermeende aanval en een aanvraag tot bescherming. Ook deze documenten kunnen bovenstaande argumentatie niet in de positieve zin ombuigen. De drie nota's betreffen slechts foto-opnames en werden louter door uzelf opgesteld. De bewijswaarde van dergelijke documenten mag derhalve al bijzonder beperkt genoemd worden daar eenieder eender wat kan schrijven. Hierbij moet ook worden opgemerkt dat, zelfs al zou u in 2013 corrupte zaken ontdekt hebben, u geenszins heeft aangetoond dat de kolonel het in de vele jaren daaropvolgend op u gemunt had (zie supra). De zelfgeschreven nota's veranderen hier niets aan. Wat de laatste nota d.d. 22/10/2016 betreft, moet worden benadrukt dat uw verklaring als

zou u toen een vertrouwing van de kolonel hebben herkend, niet als geloofwaardig wordt beschouwd (zie supra). Verder betreft uw aanklacht tegen kolonel S.(...) d.d. 04/02/2013 ook louter een kopie met geringe bewijswaarde, volledig door uzelf geschreven en niet afgetekend door de ontvangende instantie. Opnieuw moet worden opgemerkt dat, zelfs al zou u deze aangifte proberen in te dienen hebben, dan nog toont u geenszins aan dat u verdere problemen met de kolonel kende hierdoor noch dat uw leven daardoor in gevaar was. Tot slot, betreffende uw aanvraag tot bescherming d.d. 24/10/2016, werd eerder al aangegeven dat de inhoud van dit document klemt met het politieverlag (getuigenis) d.d. 23/10/2016 daar in dit laatste document niets vermeld wordt over het gegeven dat u een van de toenmalige daders herkend had, hoewel op beide documenten de handtekening van uw overste staat (zie supra). Bijgevolg rijzen er twijfels over de authenticiteit van de beschermingsaanvraag, die overigens ook een kopie betreft en volledig berust op uw eigen verklaringen. Omwille van het voorgaande kunnen ook deze laatste documenten uw vrees ten aanzien van kolonel S.(...) evenmin aannemelijk maken.

De overige opmerkingen van uw advocaat d.d. 04/11/2021, over de notities van jullie persoonlijke onderhouden, waar hierboven nog niet op werd ingegaan, werden doorgenomen, maar deze hebben verder geen betrekking op bovenstaande argumenten.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 2 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (–massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenschappelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Voor de volledigheid kan worden aangestipt dat het CGVS in hoofde van uw echtgenote eveneens overging tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3.2. De bestreden beslissing ten aanzien van R. A. D. M. (verzoekster) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te hebben en u werd geboren in San Lorenzo (dep. Nariño). U heeft vier zussen, één broer en twee halfbroers aan vaders kant. Zij wonen allen in San Lorenzo, net als uw ouders. Verder bent u gehuwd met J. E. S.(...) E.(...) (CG 21-14667; OV 8.829.416) en jullie hebben samen één zoon genaamd JP (°2010). U hebt in het verleden gewerkt als kinderoppas, als opdienster in Ecuador en als laatste in een drukkerij in Cali. Vanaf het moment dat uw zoon drie maanden oud was, bent u huisvrouw geworden.

U baseert zich op identiek hetzelfde asielerelaas als uw echtgenoot:

(...)

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Verder kan er op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vermits u zich op identiek hetzelfde asielrelaas baseert als uw echtgenoot, J.(...) E.(...) S.(...) E.(...) (CG (...); OV (...)), kan aan u identiek dezelfde beslissing worden betekend, die luidt als volgt:

“(…)”

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia” van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 2 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (–massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de

geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenschappelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Voor de volledigheid kan worden herhaald dat het CGVS in hoofde van uw echtgenoot eveneens overging tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 57/5^{quater} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 17, 3 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Procedurerichtlijn), van de hoorplicht, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoekende partijen betwisten de motieven van de bestreden beslissingen en voeren aan dat zij nooit in de mogelijkheid hebben verkeerd om hun standpunten op nuttige wijze naar voor te kunnen brengen conform artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen menen dat de bestreden beslissingen aangetast zijn door een substantiële onregelmatigheid die hun hoorrecht in zijn kern heeft aangetast.

Verzoekende partijen vragen om hen in hoofdorde als vluchteling te erkennen, minstens hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekende partijen voegen bij het verzoekschrift nog volgende stukken:

- een e-mail d.d. 22 oktober 2021 van het CGVS aan de advocaat van verzoekende partijen (stuk 4);

- een e-mail *d.d.* 3 november 2021 van de advocaat van verzoekende partijen aan het CGVS met de vraag naar de briefwisseling naar verzoekende partijen (stuk 5);
- een e-mail *d.d.* 4 november 2021 van de advocaat van verzoekende partijen met opmerkingen op de notities van de persoonlijke onderhouds (stuk 6).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat haar bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."*

2.3.3. Motieven van de bestreden beslissingen

2.3.3.1. In de bestreden beslissingen worden verzoekende partijen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) de vaststelling dat verzoeker na de dreigementen vanwege zijn oversten in 2013 nog jarenlang voor de politie is blijven werken, terwijl redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij ook in de jaren voor zijn ontslag "uit eigen wil" in 2017 de mogelijkheid moet hebben gehad om probleemloos zijn ontslagprocedure in gang te zetten, ondermijnt de geloofwaardigheid minstens de ernst van de asielmotieven van verzoekende partijen;

(ii) verzoeker slaagt er niet in hard te maken dat hij nog door kolonel S. werd gevisieerd sinds zijn overplaatsing naar het 'ruraal gemotoriseerd eskader'. Wat betreft zijn bewering dat er ambtenaren van de Fiscalia naar hem kwamen vragen op dienststations moet immers worden vastgesteld dat nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat deze personen hem persoonlijk wilden spreken, laat staan dat zij hem hinder bezorgden en niet kan worden ingezien waarom de kolonel parketambtenaren zou uitsturen om verzoekers collega's aan te spreken nu kan worden aangenomen dat de kolonel zelf al op de hoogte moet zijn geweest van verzoekers locaties. In zoverre verzoeker verwijst naar drie incidenten tijdens zijn werkzaamheden in het eskader dient worden vastgesteld dat de link met de kolonel puur gestoeld is op vermoedens van zijnentwege;

(iii) verzoeker legt niet-aannemelijke verklaringen af omtrent het derde incident dat zich tijdens zijn werkzaamheden in het eskader in Santander de Quilichao zou hebben voorgedaan; het is bovendien niet aannemelijk dat kolonel S., die naderhand nochtans meer dan genoeg kansen had om verzoeker te treffen, het zou laten bij deze mislukte aanval mocht hij het daadwerkelijk op verzoeker hebben gemunt. Verzoeker slaagt er hoe dan ook niet in het vermeende incident duidelijk in de tijd te situeren, hetgeen de geloofwaardigheid van zijn verklaringen hieromtrent verder ondermijnt. Ook komt verzoekers beschrijving van deze aanval niet overeen met de door hem ingediende documenten;

(iv) de verklaringen van verzoekende partijen omtrent het feit dat verzoekster en hun zoon dikwijls moesten verhuizen uit schrik voor de kolonel zijn dermate warrig dat aan deze verhuizen geen geloof kan worden gehecht, te meer nu verzoekster niet in staat blijkt om maar één van haar vorige adressen op te noemen en verzoeker, na doorvragen, slechts één adres kon opgeven;

(v) bijgevolg kan geen geloof worden gehecht aan het feit dat verzoekers voormalige politiebaas de intentie had of heeft om verzoeker te vermoorden. Dit wijst erop dat, zelfs mocht verzoeker in 2012 werkelijk een aanvaring met kolonel S. hebben gehad, deze zaak binnen de Colombiaanse politie in de doofpot werd gestopt. Verder dient te worden vastgesteld dat verzoeker nooit naar Bogota is gegaan om daar een verdere aangifte tegen hem in te dienen hoewel deze optie aan verzoeker werd aangeraden, noch maakt hij melding van enige klacht tegen de kolonel in de periode na zijn ontslag bij de politie zodat er geen motief meer lijkt te zijn om verzoekende partijen en hun gezin jarenlang te viseren omwille van verzoekers vermeende ontdekking in 2012;

(vi) verzoekers kennis over het netwerk van kolonel S. blijkt bovendien eerder beperkt. Bovendien blijkt verzoeker onwetend over wie de anderen waren die samen met de kolonel in augustus 2017 werden berecht en daarna vrijkwamen, kan hij geen nadere details geven over de persoon die de kolonel zou hebben vermoord en is het frappant dat hij niet kon zeggen of de kolonel na dit kort proces nog in de gevangenis belandde;

(vii) verzoekster wist bovendien zo goed als niets te vertellen over verzoekers werkzaamheden bij de politie en de daaruit voortvloeiende problemen. Dat verzoekers vrouw zo weinig mogelijk informatie gaf om haar niet ongerust te maken, is niet geloofwaardig te meer nu verzoeker Colombia tweemaal alleen verliet en zijn vrouw en zoon bijgevolg alleen in het land achterbleven. Dat verzoekster bovendien na haar aankomst in België nooit aan verzoeker gevraagd heeft wat zijn concrete problemen waren wijst op een desinteresse van haar kant die de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas ondermijnt;

(viii) de vaststelling dat verzoeker na zijn verblijf in Chili terugkeerde naar Colombia en er een nieuwe job opstartte staat haaks op de door hem beweerde vrees voor vervolging in dat land;

(ix) de vaststelling dat verzoeker zowel wat betreft zijn reis naar Chili als zijn latere reis naar België telkens alleen vertrok, terwijl hij nochtans vreesde voor het leven van zijn echtgenote en zoon, ondermijnt eveneens de geloofwaardigheid van hun vluchtrelaas nu hun uitleg hiertoe niet kan overtuigen;

(x) ook het laattijdig karakter van hun verzoeken om internationale bescherming stemt niet overeen met de door verzoekende partijen geschetste vrees voor vervolgingen en doet er dan ook afbreuk aan;

(xi) de documenten die verzoekende partijen voorleggen zijn evenmin van die aard dat ze de appreciatie van hun verzoeken om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen;

(xii) er bestaat voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissingen.

2.3.3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoekende partijen stellen te vrezen te worden vermoord door kolonel W. E. S. R. en zijn netwerk bij de politie nadat verzoeker in januari 2013 een som geld die hem werd aangeboden na een taak om een groep gewapende personen te begeleiden van het huis van de kolonel naar een welbepaalde plaats resoluut zou hebben geweigerd.

2.3.4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekende partijen geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.4.3. Verzoekende partijen voeren in het verzoekschrift op uitvoerige wijze aan dat zij niet de mogelijkheid kregen om hun standpunten met betrekking tot de notities van de persoonlijke onderhouden conform artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet uiteen te zetten en de bestreden beslissingen aldus aangetast zijn door een substantiële onregelmatigheid die de kern van hun hoorrecht heeft aangetast. Zij wijzen er in dit verband op dat de notities van het persoonlijk onderhoud wel via e-mail aan hun advocaat werden overgemaakt (verzoekschrift, stuk 4), doch dat zij deze briefwisseling nooit hebben mogen ontvangen en hun advocaat hierover een e-mail stuurde naar het CGVS (verzoekschrift, stuk 5).

De Raad merkt vooreerst op dat uit het administratief dossier blijkt dat wel degelijk kopieën van de notities van de persoonlijke onderhouden werden overgemaakt aan verzoekende partijen op 22 oktober 2021, doch dat verzoekende partijen deze briefwisselingen niet hebben afgehaald zodat zij werden teruggezonden aan het CGVS op 12 november 2021 (administratief dossier, stukken 4 en 4B). Uit het document "*Informations Legales*" in het administratief dossier, dat werd gegenereerd op 23 september 2021, blijkt nochtans dat verzoekende partijen sinds 3 juli 2021 gekend waren op het adres waarheen de kopieën van de notities van de persoonlijke onderhouden werden opgestuurd en waarheen ook de oproepingen voor hun persoonlijke onderhouden op het CGVS werden opgestuurd (administratief dossier, stuk 6 en 6B, deel CGVS), dewelke zij schijnbaar wel degelijk hebben ontvangen daar deze persoonlijke onderhouden op 21 oktober 2021 hebben kunnen plaatsvinden in de aanwezigheid van verzoekende partijen (zie administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS verzoeker (hierna: CGVS M) en notities van het persoonlijk onderhoud CGVS verzoekster (hierna: CGVS V)). Bovendien blijkt zowel uit het administratief dossier, als uit het verzoekschrift (stuk 4) dat de advocaat van verzoekende partijen een e-mailbericht ontving met de kopieën van de notities van de persoonlijke onderhouden op 22 oktober 2021, dat hun advocaat de mogelijkheid had om het administratief dossier en bijgevolg ook de notities van de persoonlijke onderhouden, in te kijken alvorens de zitting plaatsvond door gebruik te maken van het inzagerecht. Meer nog, verzoekende partijen verklaren in het verzoekschrift dat zij via e-mail van hun advocaat een digitale lezing konden doen van de notities van de persoonlijke onderhouden, zodat wel degelijk kan worden vastgesteld dat verzoekende partijen kennis hebben kunnen nemen van de inhoud ervan. Het betoog in het verzoekschrift dat zij in deze digitale versie veel fouten vaststelden en daarom de schriftelijke versie van de notities wilden afwachten alvorens alle misvattingen te verbeteren, kan dan ook geenszins overtuigen. Verder dient te worden vastgesteld dat de advocaat van verzoekende partijen op 4 november 2021 wel degelijk opmerkingen formuleerde bij de notities van de persoonlijke onderhouden van verzoekende partijen (administratief dossier, stuk 5 en verzoekschrift, stuk 6), die in

rekening werden gebracht in de bestreden beslissingen. Dat dit “*voorlopige opmerkingen*” betroffen tot verzoekende partijen een kopie van hun notities van de persoonlijke onderhouden zouden verkrijgen, kan niet overtuigen en vermog aldus geen afbreuk te doen aan voormelde vaststellingen. Ten overvloede dient te worden onderlijnd dat verzoekende partijen, behoudens het motief in verband met hun warrige verklaringen omtrent hun laatste verblijfplaatsen in Colombia (*infra*), ook in het verzoekschrift op geen enkele wijze verduidelijken welke “*cruciale feitelijke misvattingen en foute vertalingen*” er zich zouden hebben voorgedaan tijdens deze persoonlijke onderhouden die een weerslag zouden vinden in de bestreden beslissingen. Er dient aldus te worden besloten dat verzoekende partijen geenszins aantonen dat er een schending van artikel 57/5*quater* van de Vreemdelingenwet voorligt. Het is de Raad bovendien niet duidelijk hoe het hoorrecht van verzoekende partijen geraakt zou zijn, nu uit het administratief dossier blijkt dat zij wel degelijk werden gehoord, dat de kopieën van de notities van deze persoonlijke onderhouden op correcte wijze werden verstuurd – doch niet werden afgehaald door verzoekende partijen –, dat zij toegang hadden tot hun dossier en dat de bestreden beslissingen met redenen werden omkleed.

2.3.4.4. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in hun verzoekschrift verder niet de minste concrete poging ondernemen om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hen uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt verzoekende partijen toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijven. Zij komen immers in wezen niet verder dan het louter volharden in hun vluchtrelaas en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slagen hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

In het verzoekschrift beargumenteren verzoekende partijen aangaande hun verklaringen met betrekking tot hun verblijfplaatsen voor hun vertrek uit Colombia dat verzoekster de vraag duidelijk verkeerd begrepen had en dat de verklaring die verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft afgelegd wel degelijk klopt, met name dat zij opnieuw in Villa San Marcos woonden na verzoekers terugkeer uit Chili. In dit verband beperken zij zich echter tot het louter volharden in één versie van de incoherent bevonden verklaringen. De Raad benadrukt in dit verband dat het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen onvoldoende is om de inconsistenties te herstellen. De bevestiging van een eerder afgelegde verklaring en het bijgevolg impliciet ontkennen van een andere afgelegde verklaring is dan ook geen ernstig verweer om de in de bestreden beslissingen vastgestelde incoherenties te vergoelijken.

2.3.4.5. Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissingen aldus worden weerlegd, blijven zij onverminderd overeind en worden zij tot de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.4.6. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat het vluchtrelaas van verzoekende partijen niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.7. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maken verzoekende partijen vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden gevisieerd.

2.3.5.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in

aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met het *Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met het ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er in diverse regio's van Colombia nog steeds confrontaties plaats tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen toebehoorden aan de FARC worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid.

Zowel uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van september 2015, als de COI Focus *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 2 augustus 2021, komt duidelijk naar voor dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in de bestreden beslissingen op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (–massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden (‘massacres), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie

waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard."

Zoals reeds vermeld, wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet aldus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en grootsteden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Voor wat betreft het departement Valle del Cauca, waarvan verzoekende partijen afkomstig zijn en waar verzoekende partijen – daargelaten de vaststelling dat zij over hun verblijfplaatsen voor hun komst naar België inconsistente en warrige verklaringen afleggen – volgens hun verklaringen zouden hebben verbleven voor hun komst naar België (administratief dossier, CGVS M, p. 3-4 en CGVS V, p. 5), volgt uit de beschikbare landeninformatie dat aldaar een gewapend conflict aan de gang is tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's en de Colombiaanse overheden maar dat dit gewapend conflict zich beperkt tot het platteland van dit departement (COI Focus 2 augustus 2021, zie onder meer p. 5, 8, 17, 34 en 39).

In casu is verzoeker afkomstig van de grootstad Cali, hoofdstad van het departement Valle del Cauca en beweren verzoekende partijen ook aldaar te hebben verbleven voor hun komst naar België, en moet aldus specifiek de veiligheidssituatie in deze grootstad worden beoordeeld.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat geweld alomtegenwoordig is in Cali, dat geldt als de meest gewelddadige stad in Colombia (COI Focus 2 augustus 2021, p. 40-41). Er is echter in deze stad geen sprake van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Dit neemt niet weg dat het geweld in de stad Cali wordt beïnvloed door het gewapend conflict op het platteland in de departement Valle del Cauca. In de mate dat het geweld in Cali daaraan is gelieerd, betreft het onder meer politiek geïnspireerd geweld, zoals moorden, dat wordt gepleegd tegen burgers met een specifiek profiel, zoals vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten, dan wel crimineel geweld in het kader van drugshandel of andere criminele (economische) activiteiten, waarmee illegale gewapende groeperingen die deelnemen aan het gewapend conflict op het platteland zich financieren.

Tevens wordt de veiligheidssituatie in grootsteden zoals Cali gekenmerkt door gemeenrechtelijk crimineel geweld vanwege lokale bendes en georganiseerde misdaadgroepen, zoals interne afrekeningen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing. Hieruit blijkt dat het aanwezige geweld in de stad Cali is, hoe wijdverspreid ook, in wezen geïndividualiseerd en doelgericht van aard. Het hoge aantal moorden in de stad Cali is dan ook voornamelijk het gevolg van geweld dat duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel viseert.

De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip 'willekeurig geweld' inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26). Er zijn geen concrete aanwijzingen dat er in Cali sprake is van zulk willekeurig geweld. Verder zijn er geen aanwijzingen dat het geweld in Cali leidt tot interne ontheemding.

De Raad besluit dat het aanwezige geweld in Cali niet kadert in een gewapend conflict en verder niet willekeurig van aard is.

Het crimineel, 'politiek' en politieel geweld dat de situatie in Cali zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van

de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Verzoekende partijen brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet actueel of correct zouden zijn of dat daaruit de verkeerde conclusies zijn getrokken.

Bij gebrek aan een gewapend conflict én willekeurig geweld in de grootstad Cali, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing. Er blijkt niet dat ten aanzien van verzoekende partijen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Cali een reëel risico zouden lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouds gesprekken kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Waar verzoekende partijen in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET